

DUP DUP

6+

Özel Eğitim ve
Rehberlik Hizmetleri
Genel Müdürlüğü

unicef | her çocuk için

DUP DUP

1. Baskı: Ankara 2023

ISBN: 978-975-11-7432-1

Genel Yayın No: 9193

Yardımcı Kaynak Dizi Yayın No: 370

Baş Editör: Doç. Dr. Mustafa OTRAR

Editörler: Doç. Dr. Mustafa OTRAR • Serpil ALTUNCU VAROL

Danışman: Prof. Dr. Cem Ali GİZİR

Yazar: Prof. Dr. Nazife Burcu TAKIL

Yayına Hazırlayan: Uzm. Psk. Dan. İsmail YILDIRIM • Uzm. Psk. Dan. Elif Asena AKIN
• Aynur Şeyma SELÇUK • Yusuf Ersen ÖZCAN

Resimleyen: Ayşenur TOPAL

Baskı: Özyurt Matbaacılık
Sertifika No: 46772

Yayında beyan edilen görüşler kişilerin kendi sorumluluğundadır ve hiçbir şekilde Millî Eğitim Bakanlığı ve UNICEF'in görüş ve politikalarını yansıtmamaktadır.

Hikâyenin Tanımlayıcı Özellikleri

Hikâyenin Hedef Kitlesi

İlkokul

Hikâyenin İlişkili Olduğu Konu

Sosyal Duygusal Öğrenme

Hikâyede Geçen Sosyal Duygusal Öğrenme Boyutu

Sosyal Farkındalık

Hikâyenin Sosyal Duygusal Öğrenme Boyutu ile İlgili Temel Kazanımı ya da Kazanımları

- Diğerlerinin kendi için yaptığı iyilikleri fark eder.
- Şükran duymayı ifade etmenin farklı yollarını keşfeder.
- Başkalarının bakış açılarının kendi bakış açısından farklı olduğunu fark eder.
- Farklılıkların zenginlik olduğunu bilir.

İşte! O gün geldi! Herkes öyle heyecanlı ki... Bir yıl boyunca yani tam 365 gün bu anın gelmesini bekledi tüm kasaba. "Dupdup" tarlasının hasat günü gelmişti en sonunda. Dupdup tarlası elbette ki sıradan bir tarla değildi.

Kasabaya nereden geldiğini, tarlaya ilk dupdup bitkisini kimin ektiğini ya da hangi rüzgârın savurup getirdiğini kimse bilmiyordu. Bir yıl önce kasabaya güneşin ilk ışıkları vurduğunda kasabalıyı şaşırtan bir ses duyuldu:

“Dupdup!” Sonra birkaç kez daha yinelendi ses: “Dupdup! Dupdup!” Herkes, sesin nereden geldiğini anlamak için dışarıya koştu. Dupdup tarlasının o gün olduğu yerde bir bitkiden geliyordu ses. Narin kökleriyle toprağa şaşırtıcı bir şekilde güçlüce bağlanmış bir bitkiydi dupdup.

Onu elinizle kolayca topraktan sökebileceğinizi düşünseniz de dupdup oldukça kuvvetlidir. Öyle ki beş kişi ancak tutup çekebilir dupdupu topraktan. Daha önce kimsenin görmediği fosforlu renklerde; kimisi mavi-yeşil çiçekli, kimisi pembe, kırmızı çiçekli bir bitkiydi dupdup.

Upuzun, yeşil bir de gövdesi vardı. Ayçiçeğine benziyordu ilk başta ama kesinlikle ayçiçeği değildi.

Kasabanın en yaşlısı Hikmet Dede:

- Bu da ne böyle? Dün yoktu burada bu bitki. Ne ara kök saldı da ne ara uzadı? Sökelim gitsin! Zararlı mıdır yararlı mıdır, bilinmez...

Kasabanın önde gelen isimleri de hak verdiler Hikmet Dede'ye... Hikmet Dede eliyle kolayca sökebileceğini sandı bitkiyi ama önce gerildi, sonra zorlandı, biraz terledi... Yok olmuyordu. Bunun üzerine Hikmet Dede'ye yardım için beş kişi daha geldi.

Hep birlikte dupdupun gövdesinden tutup çekmeye çalıştılar. İşte ne olduysa o an oldu...

Bitkinin köklerinden "Dupdup! Dupdup" diye sesler gelmeye başladı. Mavi yeşil çiçeklerinin yaprakları rüzgârda savrulmaya başladı. Bitkiyi kökünden tam sökmüşlerdi ki o an olan biteni izleyen köyün sevimli küçüğü Yasin mutlulukla bağırmaya başladı:
- Bakın! Koluma bakın!

Havada uçuşan fosforlu mavi-yeşil yaprak Yasin'in geçen hafta yaralandığı ve hastaneye giderek 10 dikiş atıldığı kolunu birden iyileştirmişti. Sanki o dikişler oraya hiç atılmamıştı. Sanki kolu hiç acımamıştı... Sadece belli belirsiz mavi bir çizgi kalmıştı Yasin'in kolunda.

Yasin kolunu havada sallayarak:

- Anneeeee ben iyileştim, diye bağıyordu. Kolunda hiç acı hissetmediği için rahatça kolunu havaya kaldırabiliyor gülümseyerek olduğu yerde sıçırıyordu.

Bu olaydan sonra kasaba ikiye bölünmüştü.

Bir grup dupdup bitkisinin ne kadar zararlı olduğunu düşünürken bir kısmı da şifalı olduğundan neredeyse emindi. Ancak dupdup kökünden sökülmüştü bir kere. Sökülür sökülmez de bitki hızla kurumaya başlamıştı.

Yasin ve arkadaşları "Uzaylı bir bitki olabilir, bizi iyileştirme amacıyla buraya gelmiş."

Hikmet Dede ve birkaç kişi daha "Her yeri sarıp buğday tarlalarını istila mı edecek yoksa hayvanları mı zehirleyecek, belli değil..."

Köyün çiftçileri "Bir müddet gözlem altında tutup şifalı mı, zararlı mı, yenir mi, kullanılır mı? Test etmek lazım..."

Kahve içip olan biten her şeyi dinleyen bir grup “Fırınlasak çayın yanında çerez gibi gider mi? Ayçiçeğinin çekirdekleri gibi mesela?” Bu düşüncelerin sonu yoktu. O yüzden herkesin fikrini açıkça anlatması ve güzel bir tartışmayla durumun sonuca bağlanması için akşam saat tam yedide toplantı meydanında buluşmaya karar verdiler. Çoluk çocuk, yaşlı genç herkes oradaydı.

Masada kurumuş dupdup bitkisi ve ona bakan onlarca kişi karmaşık fikirler içindeydi. Sahiden dost muydu düşman mıydı bu dupdup?

Yasin ve arkadaşları el kaldırarak ilk sözü onlar söylemek istediler. Hikmet Dede'nin suratı asıktı ama Yasin'i dinlemeye başladı. Yasin:
- Bu çiçek resmen kolumu iyileştirdi. Keşke onu sökmeseydiniz. Kocaman bir tarla olsaydı da sadece beni değil yarası olan herkesi iyileştirseydi...

Arkadaşları da Yasin'in sözüne katıldıklarını belli etmek için başlarını bir aşağı bir yukarı sallamaya başladılar. Bu sırada yeni yeni yürümeye başlayan bir yaşındaki Melisa'nın kurumuş bitkiye yaklaştığını ve henüz tam kurumamış pembe çiçekten küçücük bir parça koparıp ağzına attığını kimse fark etmedi.

Yasin son anda Melisa'yı fark etti ve çocuğa tükürmesini söyledi. Ancak Melisa'nın ağzı çoktan pembeye dönmüştü. Hatta sadece ağzı da değil... Yanakları ve burnu da... Fosforlu pembe yüzüyle Melisa gülmeye başladı. Ancak anne ve babası çok korkmuştu. Hemen kızlarına koştular.

Gözlerinden yaşlar akıyor, “Yardım edin, dupdup kızımızın yüzünü pembe yaptı.” diye bağıyorlardı. Annesi bir eliyle kızın yanağını siliyor bir eliyle su içirmeye çalışıyordu. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar pembelik geçmiyordu. Hatta Melisa’nın kıvrıcık saçının önündeki bir bukle de fosforlu pembe olmuştu.

Kasabanın doktoru Melisa'nın durumunda bir sıkıntı olmadığını açıkladıktan sonra tartışmaya devam edildi. Melisa'nın anne ve babası da artık Hikmet Dede'nin tarafına geçmişti. Bu bitki kesinlikle zararlıydı! Sökülmesi çok iyi olmuştu. Üç saatin sonunda ve onlarca bardak ayran içildikten kasabadaki her kişi fikrini söylemişti.

Hepsi birbirini sabırla dinledi. Kimse bir diğersinin sözünü kesmedi ve herkes birbirini anlamaya çalıştı. Melisa için dupdupun etkileri iyi olmamıştı ama Yasin için çok iyi olmuştu. Yasin, Melisa adına üzölmüştü ama kendi adına da sevinmişti.

Ertesi gün Melisa'nın yüzü ve saçı normale döndüğünde ailesi de dupdupun çok da kötü bir bitki olduğunu düşünmüyordu. Hem Melisa'nın onu yemiş olması dupdupun suçu değildi. Onu suçlamak doğru olmazdı. İki gün sonra kasabalı yine aynı sesle uyandı.

“Dupdup! Dupdup!” Kasabalı yine sesin geldiği yere doğru koştu. Yine aynı yerde ama bu kez farklı bir dupdup bitkisi çıkmıştı. Hikmet Dede yine tam bitkiyi sökmek için kollarını sıvamıştı ki Yasin, arkadaşları ve on kişi daha bitkinin yanında durup:
- Durun yapmayın. O kötü değil. Biraz köklensin, tohumlanmasına izin verelim, dediler.

Hikmet Dede:

- Olur mu öyle şey! Melisa kızın suratını ne yaptı hatırlasanıza...
Bırakalım da tüm kasabayı pembeye mi boyasın?

Melisa'nın ailesi:

- Aslında bu bitkinin suçu değildi. O öylece masada dururken
Melisa ağzına attı çiçeği. Biz daha dikkatli olsaydık bu olmayacaktı.
Yani dupdupu suçlamamız, açıkçası çok yanlıştı, dedi.

Hikmet Dede bir an duraksadı.

Çiftçiler de:

- Biz bitkiyi denemek istiyoruz. Birkaç tane olsun, tohumuna faydasına bakalım. Hangi kasaba sabah "Dupdup" sesiyle uyanır ki? Belli ki şanslıyız, bu şansımızı kaybetmeyelim.

Bunun üzerine çiftçiler, Yasin ve arkadaşları bitkiyi sulamaya, ona bakımlar yapmaya başladılar. Zamanla bitkinin suya değil mutluluğa ihtiyacı olduğunu anladılar. Bitkinin etrafında ne kadar çok kişi bir araya gelip şarkı söylerse bitki o kadar çok çiçek açıyor tohumlanıp çoğalıyordu. Kasaba halkı da her akşam yuvarlak olup dupdupun etrafında şarkılar söylüyordu.

Genç yaşı, işi olan olmayan kim varsa akşam yedide her şeyi bırakıp dupdup tarlasında şarkı kasabanın şarkısını söylemeye geliyordu.

Kasabanın gönüllüleri bir şarkı da yazmışlardı:

- Dupdup dupdup der sesi,
Bize mutluluk verir çiçeği.
Toplanıp şarkımızı söyleriz,
Hep beraber eğleniriz.
Dupdup da dupdup!

Hikmet Dede de şarkıyı ezberlemiş istemese de mırıldanmaya başlamıştı. Bir akşam Hikmet Dede'nin kalbi çok ağrıdı. Erkenden gidip yatmak istedi. Penceresi açık dupdup şarkısını dinlerken burnuna yeşil bir dupdup yaprağı konduğunu fark etti. Yaprak burnuna konunca kalbinin ağrısı da geçiverdi. Hikmet Dede tüm gece düşündü. Yok etmek istediği bitki gerçekten kendine şifa vermiş olabilir miydi?

Ertesi akşam saat tam yedide Hikmet Dede herkesten önce tarlaya gelmiş dupdup şarkısına başlamıştı. Bitkiler şarkıyla mı yoksa rüzgarla mı bilinmez bir sağa bir sola savruluyorlardı. Hikmet Dede bitkilere teşekkür etmenin en iyi yolunun her gece onlara şarkı söylemek olduğunu anlamıştı. Bu yüzden işi gücü de olsa her şeyi bırakıp mutlaka dupdup şarkısını söylemeye gidiyordu.

Kasabalı için de eğlence haline gelmişti hem her akşam bir araya gelip sohbet ediyor hem de şarkı söyleyip yıldızlara bakıyorlardı. Dupdup bitkileri de bazen “dupdup dupdup” sesleri çıkarıp kasabalıyı güldürüyordu.

Hasat zamanı geldiğinde kasabalıları çok şaşırtan bir şey oldu. Dupdup bitkileri bir anda pembe-mavi çiçeklere dönüşüp ortada kayboldular. Kasaba halkı neye uğradığını şaşırdı. Kısa süre sonra etrafta uçuşan tek bir yaprak bile kalmamıştı.

Sanki yok olmuşlardı. Hiç gelmemiş gibi...

İnsanlar:

- Ne oldu şimdi? Niye geldi, niye gitti? Hasadı yapamadık?

Hikmet Dede gülümsedi:

- Hasadı yaptık aslına bakarsanız.

- Nasıl yaptık Hikmet Dede?

- Her gece hasattı bizim için. Emeği, mutluluğu, bir araya gelip paylaşmanın, şarkı söyleyip gülüşmenin hasadıydı...

Herkes sessizce tarlanın olduğu yere baktı. Daha önce kimse bu kadar bir araya gelmemiş, birbirleriyle bu kadar şey paylaşmamıştı. Hatta daha önce tüm kasabalı bir araya gelip şarkı bile söylememişti. Önce tartışmışlardı fikir ayrılıkları olmuştu ama o da güzeldi. Orda bile bir araya gelip birbirlerini anlamaya çalışmışlardı. Bundan daha güzel ne olabilirdi? O günden sonra kasabalı yine her akşam bir araya gelip sorunlarına ortak çözümler bulmaya, ortada bir sorun yoksa da ayran içip şarkı söylemeye devam etti. Bir arada olmanın gücünü keşfettikten sonra asla bırakmazlardı.

Bu yayın Millî Eğitim Bakanlığı tarafından UNICEF'in finansal desteği ile Sosyal Duygusal Becerilerin Geliştirilmesi Projesi kapsamında hazırlanmıştır.
Bu hikâye kitabı Millî Eğitim Bakanlığınca ücretsiz olarak verilmiştir.
Para ile satılmaz.

Özel Eğitim ve
Rehberlik Hizmetleri
Genel Müdürlüğü

unicef | her çocuk için